

slaget vil således medføre en samlet årlig udgift for kommunerne på ca. 405 mill. kr.

De nuværende *administrationsudgifter* falder navnlig på sygekassernes udgifter til administration af dagpengeordningen for lønarbejdere og den frivillige dagpengeordning, centralforeningernes udgifter ved opkrævning af bidragene til ordningen samt ulykkesforsikringsselskabernes udgifter til administration af den del af forsikringen, der angår dagpenge. Administrationsvederlaget til sygekasserne for administrationen af den gældende dagpengeordning, der udgør 2,5 pct. af udgiften til dagpenge, er for finansåret 1972-73 anslået til 20 mill. kr. Endvidere får centralforeningerne et vederlag for opkrævningen af bidragene til ordningen, hvilket er anslået til 2,7 mill. kr. Det er dog ikke muligt at sige, om disse beløb rent faktisk dækker sygekassernes og centralforeningernes udgifter til administration af dagpengeordningen.

Det er vanskeligt at skønne over forsikringsselskabernes udgifter til administrationen af den del af den lovpligtige ulykkesforsikring, der vedrører dagpenge. Selskabernes samlede omkostninger udgør ca. 15 pct. af de samlede præmieindtægter inden for den lovpligtige ulykkesforsikrings område. Hvis denne omkostningsprocent benyttes på den del, der vedrører ulykkesdagpengene, giver det en udgift til administrationen heraf på knap 20 mill. kr.

Den foreslåede ordning, hvorefter arbejdsgiverne skal udbetale dagpengehjælpen i de første 5 uger af hvert sygdomstilfælde, vil medføre, at alle de korterevarende sygdomstilfælde ikke kommer til at belaste ordningens administration. Det må til gengæld forventes, at der navnlig i den første tid efter ordningens gennemførelse vil opstå en del problemer navnlig omkring arbejdsgivernes forpligtelser. Der vil således i tiden omkring ordningens gennemførelse blive tale om et betydeligt vejlednings- og oplysningsarbejde for den lokale administration.

Det vil betyde en forøget administration, at personkredsen udvides, og at dagpengenes størrelse i højere grad skal individualiseres. En væsentlig del af denne udgiftsstigning vil dog ikke give sig udtryk i en forøgelse af personalet, men vil skyldes etableringen af det planlagte edb-system, der i samarbejde med andre edb-registre skal støtte og lette den daglige administration i kommunerne. Når ordningen tilrettelægges således, at der i vidt omfang bygges på et samarbejde med skattemyndighederne ved anvendelse af kildeskattesystemet, vil administrationsudgifterne endvidere kunne begrænses. Dagpengebidraget på 1 pct. af skalaindkomsten kan opkræves direkte af skattemyndighederne sammen med folkepensionsbidraget og de personlige skatter.

Opkrævningen af dette bidrag vil derfor ikke medføre merudgifter.

Alt i alt må det antages, at det ikke — når der ses bort fra de specielle problemer omkring sygekassernes ophør — hverken centralt eller lokalt vil være behov for større personale end der allerede i dag er beskæftiget med administrationen af de gældende dagpengeordninger.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til kapitel 1.

Til § 1.

Ifølge stk. 1 indføres fælles regler om dagpenge som erstatning for tab af indtægt ved uarbejdsdygtighed på grund af sygdom, herunder tilskadekomst, eller fødsel. Bestemmelserne i denne lov træder således i stedet for reglerne om dagpenge i sygeforsikringslovens kap. V og afsnit II, i ulykkesforsikringslovgivningen og i børnetilskudslovens kapitel 3.

Efter stk. 2 skal der endvidere være adgang til at sikre sig dagpenge for personer, der udfører husligt arbejde i hjemmet, selvom der ikke direkte kan konstateres et indtægstab.

Til § 2.

Bestemmelsen i stk. 1 omhandler den dagpengegivende indtægt, d. v. s. den indtægt som danner grundlag for beregning af dagpenge.

Der skelnes mellem dels lømindtægt og dels anden erhvervsindtægt, som i væsentlig grad skyldes den sikredes egen arbejdsindsats.

Hovedprincippet må være, at alle indtægter, der er vederlag for eller resultat af vedkommendes egen arbejdsindsats, medregnes til den dagpengegivende indtægt, idet der her er en formodning for, at indtægten falder bort i tilfælde af sygdom eller fødsel. Om indtægten faktisk falder bort kan imidlertid ikke altid være afgørende. For selvstændiges erhvervsindtægter kan der således af bevismæssige grunde ikke stilles krav om et konkret indtægstab, og for funktionærer, tjenestemænd og andre med ret til sygeløn indtræder arbejdsgiveren i den sikredes ret til at få dagpenge udbetalt.

Spørgsmålet om fremskaffelsen af de nødvendige indtægtsoplysninger er behandlet i socialreformkommissionens betænkning side 248 og fig., hvor det forudsættes, at der i vidt omfang skal gøres brug af indtægtsoplysninger, der i forvejen indsamles og registreres af skattemyndighederne. Dette grundsynspunkt ligger til grund for forslaget. Heraf følger imidlertid, at det indtægtsbegreb, der skal anvendes i dagpengeordningen, i vidt omfang må